

— Доброто което искаме от васъ, произнесе рыбарьтъ съ званиченъ гласъ, е да помните и да помянувате въ молитвѣтъ си сиромаша Мазаниела, когато не ще бжде вече между васъ, и да мя погребете съ Кармилскый кръстъ, този символъ на славѣтъ ми и поручителството на спасеніето ми! Ето всичката награда коѣто искаме отъ васъ! Ето завѣтътъ на петодневныйтъ вашъ царь! Заклевахъ ли ся че ще извършишь това, о брате народе?

— Заклевамы ся! Заклевамы ся! отговори съ хълцаніе безбройныйтъ гласъ на множеството..... Ще ся молимъ не за душѣтъ ти но за живота ти, за сто години!

— Благодарѣхъ, милый ми народе, сега сме издължени, рече Мазаниель, като тури и двѣтъ си ръцѣ на сърцето си.

И влѣзе въ черквъ при звъненіето на звъновѣтъ и при въсхваляваніята на множеството.

Размѣненіето на плѣнницѣтъ между диктатора и подкраля бѣше ся опредѣлило да стане въ папертъѣ (нартикѣтъ) на храма прѣдъ образѣтъ на покровителницѣтъ на Неаполь.....

Сега вече Мазаниель съяхнѣ отъ коня тѣй и дукацата и Марія, въ сѣщото врѣме ся прѣдстави и дукѣтъ и водеше за ръкъ Пузолянкѣтъ.....

Но какъ да опишемъ трогателностьтъ на тѣзи сцѣнѣ и развързаніето на тѣзи драмѣ?

Прочетохте ли и помните ли началото на тѣзи исторіѣ. Пакъ въ тѣзи черквъ сме, прѣдъ истый образъ на св. Богородицѣ, на коѣто двѣтъ Маріини бѣхъ принесли приносятъ си тогазы. Но колко работы станѣхъ отъ тогазы,— и каква разлика между този състанѣкъ и тогашныйтъ!

Самы бѣхъ тогазы двѣтъ поклонницы въ храмѣтъ, пустыйтъ, тъмныйтъ, мълчаливыйтъ. Едната ся моляше за годеника си, като приносешъ цвѣтіе въ кърпѣтъ си, а другата за мъжа си, като приносяше овоція въ прѣстѣлѣтъ